

Συνεντεύξεις ▶ Δημήτρης Κοντός (ηθοποιός)
Δημήτρης Κοντός (ηθοποιός)

Ηθοποιός με πολλούς και διαφορετικούς ρόλους στο θέατρο, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, μας μίλησε για το τι σημαίνει υποκριτική, για το τι σημαίνει αυτή η πόλη, καθώς και για τους ήχους και τις ατμόσφαιρες που ο ίδιος ηχογραφεί από την πραγματικότητα, που ίσως είναι πιο σκληρή από αυτό που φαίνεται συνήθως. Ο Δημήτρης Κοντός μίλησε στον Σπύρο Αμοιρόπουλο.

Έχεις παίξει από λαϊκό θέατρο, έως Σαίξπηρ... έτσι δεν είναι; Ναι, από «Βασιλιά Αηρ», ως Τσιφόρο, «Τα παιδιά της πιάτσας».

Αυτό πιστεύεις πως είναι απαραίτητο για την εξέλιξη ενός ηθοποιού; Ναι, αυθόρμητα μου έρχεται το ναι. Για

να δει ο ηθοποιός διαφορετικά είδη και να αναπτύξει όλα τα εκφραστικά του μέσα. Για να δει πώς λειτουργεί το κάθε είδος. Δεν μπορείς να παίξεις ρεαλιστικό θέατρο και το ίδιο να παίζεις στην Επίδαυρο... δεν ξέρω... θέλει μια άλλη ενέργεια. Τελικά, για να δει ο ηθοποιός σε τι είναι καλός, δεν είμαστε καλοί όλοι σε όλα.

Για την τηλεόραση υπάρχει η άποψη πως η υποκριτική δεν είναι αξιόλογου επιπέδου. Εσύ πώς το βλέπεις, αφού έχεις κάνει και τηλεόραση. Καταρχήν δεν υπάρχει η κατάλληλη παιδεία. Στην Ελλάδα έχουμε υψηλή παιδεία ως προς το θέατρο. Οι Έλληνες ηθοποιοί μπορούν να σταθούν θεατρικά οπουδήποτε. Δεν υπάρχει εξειδικευμένη σχολή που να σου διδάσκει το πώς να παίζεις on camera, είναι άλλη τεχνική. Έχουμε θέματα υποκριτικής on camera... κάτι πρέπει να προηγείται προτού βγει κανείς στην κάμερα. Απαιτείται μια αλήθεια, μια λιτότητα. Στο θέατρο θέλει μια εξω-καθημερινή λειτουργία του σώματος, στην οθόνη όμως χρειάζεται μια... φυσικότητα... και ακόμα περισσότερο στο σινεμά, όπου η οθόνη είναι τεράστια. Μια απλή κίνηση του φρυδιού σου μπορεί να σημαίνει πολλά... επειδή όλα δηλώνουν κάτι. Είναι μεγάλο κεφάλαιο, δεν ξέρω πώς μπορεί να απαντηθεί σε μια ερώτηση... ένας καλός τρόπος για τον ηθοποιό να μάθει υποκριτική στο σινεμά, είναι να παρατηρεί του αγαπημένου του ηθοποιούς.

Εσένα ποιος είναι ο αγαπημένος σου ηθοποιός; Ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις.

Υποκριτική σημαίνει πως βρίσκω κάτι από τον εαυτό μου σε έναν ρόλο, το δουλεύω και το αποδίδω πιο elevated; Η αλήθεια είναι πως πράγματι είναι μια συνάντηση του ρόλου με τον εαυτό σου... η σύγχρονη υποκριτική απαιτεί να είσαι και λίγο λευκή σελίδα, ώστε να έρθει ο σκηνοθέτης και ο ρόλος και να κάτσουν επάνω σου... σαν να είσαι ένας λευκός καμβάς όπου ζωγραφίζεις. Δεν γίνεται να μην δεν φέρεις κάτι από τον εαυτό σου. Έχεις το σώμα σου, την φωνή σου, τον τρόπο που σκέφτεσαι... το σημαντικό με την υποκριτική είναι πως δεν δικαιολογείς αυτό που κάνει ένας χαρακτήρας αλλά τον συναισθάνεσαι. Σκέφτεσαι πως κι εσύ αν περνούσες τα ίδια, το ίδιο θα έκανες. Οπότε, ναι, βρίσκεις κομμάτια του εαυτού σου που λες, ναι... φοβερό...

Τι κοινό βρήκες στον χαρακτήρα του Ίαν στο *Blasted* της Σάρα Κέιν; (σκέφτεται...) Εκεί ήταν τόσο μεγάλη η βουτιά, που δεν ξέρω αν πρόλαβα να βρω κάτι. Ήταν να παίξει άλλος τον Ίαν, εγώ θα έκανα τον στρατιώτη. Κοίτα, αυτή η ανάγκη του Ίαν για αγάπη και καθαρότητα... φυσικά ο Ίαν είναι φασίστας, και ο φασισμός μιλάει για μια καθαρότητα, διαστρεβλωμένη βέβαια... αυτό που αντιλαμβανόταν ο Ίαν, να συνεχίσει να υπάρχει, επειδή πέθαινε κιάλας, ήταν με μισό πνευμόνι... (σκέφτεται) ναι... σε ρόλους που διαφωνείς με την αντίληψη τους και τον τρόπο ζωής τους, παρόλα αυτά, η ανάγκη που έχει εκείνος για να κάνει κάποια πράγματα την έχεις κι εσύ, κατά κάποιο τρόπο, ειδικά στις περιστάσεις που κινείται ο ρόλος. Δηλαδή, κι εσύ θέλεις να ζήσεις παραπάνω, να αγαπηθείς... τους αγαπώ πολύ τους ανθρώπους και θεωρώ πως μια κακή συμπεριφορά δεν υπάρχει επειδή κάποιος είναι μόνο κακός, λίγοι είναι ολοκληρωτικά κακοί ευτυχώς... οι άνθρωποι πολλές φορές κάνουν λάθη μη ξέροντας πώς να χειριστούν μια κατάσταση.

Η αγάπη είναι κάτι που καλλιεργείς ως ηθοποιός; Πρέπει να την έχεις απέναντι στους ανθρώπους για να γίνεις ηθοποιός αρχικά. Ο Βουτσινάς μας έλεγε πως ο ηθοποιός είναι ό,τι πιο κοντινό στον Θεό, επειδή πλάθει καθ' εικόνα και ομοίωση του ανθρώπου. Ο ηθοποιός γεννάει κατά κάποιο τρόπο. Αν δεν αγαπάς το δημιούργημα σου, πώς να το κάνεις;

Ποιες ιδιότητες χρειάζονται για να γίνει κάποιος ηθοποιός; Τι αλλάζεις για να γίνεις ηθοποιός; Καταρχήν, δεν πρέπει να ντρέπεσαι τα βλέμματα. Αλλάζει η στάση του σώματος και στην κοινωνική σου ζωή, αλλά και πάνω στην σκηνή. Είναι σχεδόν εφάμιλλη στάση με αυτήν στις πολεμικές τέχνες.

Στο έργο έβγαίνες γυμνός... Τι μου έκαναν σε αυτό το έργο... με βίασαν, μου έβγαλαν τα μάτια... ειλικρινά δεν ξέρω αν θα επέλεγα από μόνος μου να παίξω σε ένα έργο της Σάρα Κέιν, πρόκειται για αρρώστια. Πρόσεξε όμως, η πραγματικότητα είναι και άρρωστη... ένας καλλιτέχνης προσπαθεί να κάνει την πραγματικότητά του ομορφότερη, κι έρχεται η Σάρα Κέιν να σου πει πως δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Η ίδια, ενώ έγραφε για μια σχέση του Ίαν με την Κέιτ σε ένα δωμάτιο, είδε στην τηλεόραση τον πόλεμο στην Βοσνία... πτώματα αποκεφαλισμένα... αυτά που βλέπουμε στην Μέση Ανατολή σήμερα... και σου λέει, τι κάνω εγώ εδώ, ένα αστικό έργο στην Αγγλία; Οπότε, έτσι μπαίνει και ο στρατιώτης ξαφνικά.

Ποιος ρόλος νομίζεις πως σου ταιριάζει περισσότερο; Από τότε που άρχισα να διαβάζω θέατρο, έχω ερωτευτεί τον Τρελό στον «Βασιλιά Ληρ». Η αλήθεια του... έτσι ξεκίνησα και το θέατρο. Μέσω του θεάτρου να συνειδητοποιήσω πράγματα για μένα, και για το πώς λειτουργεί ο κόσμος.

Η Θεσσαλονίκη είναι μια πόλη φιλική προς τους καλλιτέχνες; Κοίτα, η Θεσσαλονίκη διψάει για το καλό... (σκέφτεται) ο κόσμος δεν μαθαίνει για πράγματα που γίνονται. Έχω καθίσει έξω από ένα θέατρο που έπαιζα και ρωτούσα τους περαστικούς: ξέρετε πως εδώ έχει θέατρο; Δεν το ήξεραν. Η Θεσσαλονίκη δεν αφορίζει τους καλλιτέχνες όμως. Διψάει για τέχνη. Απλά... αυτά που γίνονται και είναι έξω από αυτά που προωθεί η τηλεόραση... πηγαίνουν σε παραστάσεις όταν γνωρίζουν κάποιον που παίζει, και επειδή οι ηθοποιοί έχουμε το πρόσωπό μας ως όπλο, πρέπει να σε ξέρουν για να σε δουν.

Η πόλη πώς σου φαίνεται ως πόλη; Έχει τις αρετές μια μεγαλόπολης και ταυτόχρονα διατηρεί ακόμα κάτι αγνό και ανθρώπινο. Τα όρια όμως στενεύουν για μένα. Νιώθω πως η πόλη δεν μπορεί να με συντηρήσει πια. Οι δημιουργικοί άνθρωποι έχουν θέμα εδώ, δεν υπάρχουν εργοδότες στην πόλη. Επαγγελματικά υπάρχει πρόβλημα. Αυτό το διάστημα είμαι σε ένα είδος διλήμματος, θέλω να βρω τι είναι αυτό που μπορώ να κάνω. Να πάω στην Αθήνα και να πηγαίνω στα κάστινγκ και σε δουλειές που δεν με ενδιαφέρουν, ή να κάνω ένα είδος εξερεύνησης... να βρούμε τελικά τι είναι αυτό που μας δίνει το θέατρο, για τι πρέπει να υπάρχει, τι προσφέρει;

Ηχογραφείς ατμόσφαιρες και ήχους. Τι είδους συνήθως; Από την πόλη και από παντού. Από μια βρύση που στάζει, ως ένα αεροπλάνο που περνάει... τζιτζικια... ρυάκια... δημόσιους χώρους... τα πάντα.

Αυτά μπήκαν στο πρότζεκτ που οργανώσατε, το «City of Ghosts», πες μου λίγα λόγια γι' αυτό. Κάναμε παρέα με τον Άγγελο Γροντά, ο οποίος τραβάει φωτογραφίες της πόλης, και μια μέρα με κάλεσε για να τις δω, αφού τις είχε επεξεργαστεί. Μου πρότεινε να τις εμπλουτίσω με μουσική και ατμόσφαιρες και να παρουσιαστούν σε κοινό. Οπότε, έκανα το soundtrack. Πήρα μουσικές και δικές μου ηχοληψίες και τα μίξαρε. Ήταν η Θεσσαλονίκη ιδωμένη με ένα άλλο μάτι. Ο τίτλος πάρθηκε από την ιστορία της πόλης από τον Μαζάουερ, και είχε να κάνει με κάτι παλιό ή κατεστραμμένο που υπάρχει στην πόλη. Δεν ήμασταν καθόλου ρεαλιστικοί, το όλο πράγμα λειτουργούσε σε άλλη σφαίρα.

Πώς λειτουργούσε η performance αυτή στο κοινό; Καθόσουν, έβλεπε φωτογραφίες και παράλληλα άκουγες μουσικές ατμόσφαιρες. Κατά κάποιο τρόπο μεταφερόσουν σε εκείνα τα μέρη. Έμπαινες μέσα σε ένα τοπίο, μια ατμόσφαιρα. Ήταν ένα ταξίδι, έβλεπε την πόλη διαφορετικά. Μέσα από φίλτρα ασπρόμαυρα και φαντασικά.